

УКРАЇНА
ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ
ЧЛЕН ДРУГОЇ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПАЛАТИ
АРТЕМЕНКО ІГОР АНАТОЛІЙОВИЧ
УХВАЛА

14 жовтня 2019 р.

Київ

6134/6/18-19

Член Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя Артеменко Ігор Анатолійович, здійснивши попередню перевірку дисциплінарної скарги Поповича Ростислава Ігоровича стосовно судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Бевзенка Володимира Михайловича,

встановив:

до Вищої ради правосуддя 4 квітня 2018 року за вх. № П-488/1/7-18 надійшла дисциплінарна скарга Поповича Р.І. на неналежну поведінку судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Бевзенка В.М.

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу справи між членами Вищої ради правосуддя від 4 квітня 2018 року вказана скарга для проведення попередньої перевірки передана члену Вищої ради правосуддя Гречківському П.М.

Протоколом повторного автоматизованого визначення члена Вищої ради правосуддя по справі від 10 червня 2019 року (закінчення повноважень члена Вищої ради правосуддя Гречківського П.М.) вказана скарга передана для проведення попередньої перевірки члену Вищої ради правосуддя Василенку А.В.

Протоколом повторного автоматизованого визначення члена Вищої ради правосуддя по справі від 14 серпня 2019 року (закінчення повноважень члена Вищої ради правосуддя Василенка А.В.) вказана скарга передана мені для проведення попередньої перевірки.

Порядок здійснення дисциплінарного провадження визначено Главою 4 Розділу II Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

Пунктом 1 частини третьої статті 42 Закону «Про Вищу раду правосуддя» передбачено, що дисциплінарне провадження включає попереднє вивчення та перевірку дисциплінарної скарги.

Частиною першою статті 43 Закону «Про Вищу раду правосуддя» встановлено, що член Дисциплінарної палати, визначений для попередньої перевірки відповідної дисциплінарної скарги (доповідач) вивчає дисциплінарну скаргу і перевіряє її відповідність вимогам закону та наявність підстав для

залишення без розгляду дисциплінарної скарги чи відмови у відкритті дисциплінарної справи.

Вимоги до змісту дисциплінарної скарги встановлено статтею 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Так, пунктом 3 частини другої статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що дисциплінарна скарга подається у письмовій формі та повинна містити конкретні відомості про наявність у поведінці судді ознак дисциплінарного проступку, який відповідно до частини першої статті 106 цього Закону може бути підставою для дисциплінарної відповідальності судді.

У пункті 4 частини другої статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» вказано, що дисциплінарна скарга подається у письмовій формі та повинна містити посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

Пунктом 2 та 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» передбачено, що дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скаржнику, якщо вона, не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді та не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

Відповідно до частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддю може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження за допущене умисне або внаслідок недбалості порушення.

Так, Попович Р.І. у своїй скарзі зазначає, що 27 лютого 2018 року під час експертного обговорення на тему статусу та процесуальної дієздатності Громадської ради доброчесності, суддя Бевзенко В.М. зазначив таке: «Громадська рада доброчесності не має ознак органу публічної влади. Проблеми з нерозумінням того, що ГРД не може бути органом влади та не має адміністративної дієздатності, є наслідком невивченого адміністративного права. Співвідносити ГРД з відповідачем у судових процесах – не можна. Подивіться, будь-якого носія публічної влади ми можемо називати суб'єктом через ухвалення адміністративного акту. Чи ухвалює ГРД адміністративні акти? Ні! їхні висновки є оціночними, суб'єктивними судженнями, вони стосуються честі та гідності конкурсанта. Що більше, ці висновки на правах та обов'язках конкурсантів не позначаються, тому що рішення приймає, як ми знаємо, ВККС, вони ж оцінюють висновки ГРД за власними переконаннями. Тому, наголошую, ГРД не може бути відповідачем і не є суб'єктом владних повноважень».

На переконання скаржника, такими висловлюваннями суддя Бевзенко В.М. фактично звинуватив суддів, які виносили рішення у справах де відповідачем є ГРД у некомпетентності. Автор скарги стверджує, що своїми діями суддя Бевзенко В.М. проявив неповагу до інших суддів та підірвав довіру до суду, піддавши сумніву судові рішення, які набрали законної сили.

Скаржник зазначив, що у Висновку № 7 Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи з питання «Правосуддя та суспільство» вказано, що судді висловлюються насамперед через свої рішення та не повинні роз'яснювати їх у пресі або робити публічні заяви у пресі щодо справ у їхньому провадженні. Як вказано у коментарі до

Кодексу суддівської етики заборона робити публічні заяви та коментувати в засобах масової інформації справи, які перебувають у провадженні суду, тісно пов'язана з такими обов'язковими вимогами до відправлення правосуддя, як незалежність і об'єктивність. Така заборона пов'язана з тим, що заяви або коментарі судді щодо справ, які перебувають у провадженні суду, можуть створити у громадськості сумніви щодо об'єктивності (неупередженості) судді під час розгляду справи.

На переконання скажника, висловлювання судді Бевзенка В.М. є неприпустимими та підривають довіру до судової влади.

На підставі зазначених обставин, Попович Р.І. просив притягнути суддю Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Бевзенка В.М. до дисциплінарної відповідальності, відповідно до пункту 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме: допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, чесності, непідкупності, відповідності способу життя судді його статусу, дотримання інших норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, прояв неповаги до інших суддів, адвокатів, експертів, свідків чи інших учасників судового процесу.

За результатами вивчення та перевірки дисциплінарної скарги Поповича Р.І. на відповідність вимогам закону та наявність підстав для записання її без розгляду чи відмови у відкритті дисциплінарної справи встановлено таке.

27 лютого 2018 року суддя Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Бевзенко В.М. приймав участь у обговоренні на тему статусу та процесуальної дієздатності ГРД. Захід був організований Transparency International Україна в рамках реалізації грантового проекту «Підвищення ефективності громадського контролю в процесі добору та оцінювання суддів», за підтримки Програми Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) «Нове правосуддя».

На вказаному заході, відповідаючи на питання, суддею Бевзенком В.М. було зокрема зазначено таке: «Громадська рада доброчесності не має ознак органу публічної влади. Проблеми з нерозумінням того, що ГРД не може бути органом влади та не має адміністративної дієздатності, є наслідком невивченого адміністративного права. Співвідносити ГРД з відповідачем у судових процесах – не можна. Подивіться, будь-якого носія публічної влади ми можемо називати суб'єктом через ухвалення адміністративного акту. Чи ухвалює ГРД адміністративні акти? Ні! Їхні висновки є оціночними, суб'єктивними судженнями, вони стосуються честі та гідності конкурсанта. Що більше, ці висновки на правах та обов'язках конкурсантів не позначаються, тому що рішення приймає, як ми знаємо, ВККС. вони ж оцінюють висновки ГРД за власними переконаннями. Тому, наголошую, ГРД не може бути відповідачем і не є суб'єктом владних повноважень».

Вказані висловлювання, на переконання скажника, свідчать про підрив авторитету судової влади та є підставою для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

У поясненнях на скаргу суддя Бевзенко В.М. вказав, що відповідно до рішення зборів суддів Верховного Суду в Касаційному адміністративному суді № 2 від 30 січня 2018 року він був обраний суддею-спікером, а тому бере участь у регулярних або спеціальних прес-конференціях, брифінгах, інших заходах публічного характеру за участю представників засобів масової інформації та інших осіб.

Суддя зазначив, що дійсно він приймав участь у вказаному заході, на якому, зокрема, висловлювались положення про публічну владу, її ознаки та суб'єкти.

і, співкоординатор ГРД, зазначив, що зараз чимало суддів подають позови в адміністративному порядку до Громадської ради доброчесності про скасування висновків Ради. підняв важливе питання, яким чином ГРД має брати участь у таких судових засіданнях, оскільки відповідно до чинного законодавства Громадська рада доброчесності не входить у коло осіб, які наділені процесуальною правосуб'єктністю та відповідно не має адміністративної процесуальної дієздатності.

Відповідаючи на питання , як зазначив суддя Бевзенко В.М., ним дійсно було оголошено зазначене вище висловлювання та надано оцінку природі ГРД, виходячи з положень загального адміністративного права.

Твердження скажника, що таким висловлюванням суддя Бевзенко В.М. підірвав довіру до судової влади, проявив неповагу до інших суддів, підірвав довіру до суду, на переконання судді, не відповідають дійсності.

Суддя також просив звернути увагу, що у вказаній промові судді у некомпетентності не звинувачувались та більше того, жодних оцінок діям суддів або їх рішенням ним не надавалося.

Несприйняття скажником поданої наукової оцінки природі ГРД, несприйняття розуміння науково-практичних досліджень не може бути підставою для висловлювання ним заперечень цих результатів.

Суддя Бевзенко В.М. наголосив, що висловлювалися лише судження щодо юридичної природи ГРД і не надавалася оцінка справам, які перебувають або перебували в провадженнях суддів або судовим рішенням. Відповідь на питання ґрунтувалась на традиційних положеннях загального адміністративного права.

Тобто, як вказав суддя, по суті, це була відповідь загально-теоретичного характеру, яка не стосувалась жодних судових проваджень, не надавалася оцінка жодним діям суддів та не була направлена на заподіяння шкоди авторитету судової системи в цілому та інших негативних наслідків, на які Попович Р.І. посилається у скарзі.

Суддя Бевзенко В.М. також просив врахувати, що міркування і твердження Поповича Р.І., висловлені у скарзі, не спростовують теоретико-прикладних висновків щодо юридичної природи ГРД.

Здійснивши попередню перевірку дисциплінарної скарги Поповича Р.І. приходжу до висновку, що вона не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді.

Неналежна поведінка судді, на яку посилається скажник, має

підтверджуватись відповідними фактами та доказами, а не лише переконанням особи у тому, що така поведінка була допущена суддею.

Крім того, посилаючись на висновок Консультативної ради та на коментар до Кодексу суддівської етики, сам скажчик зазначає щодо заборони суддям робити публічні заяви та коментувати в засобах масової інформації справи, які перебувають у провадженні суду. Проте, відповідаючи на питання, суддею Бевзенком В.М. не було надано оцінки ні діям суддів, ні справам, ні судовим рішенням, тому твердження скажника, що вказані висловлювання судді призвели до підриву довіри до судової влади та неповаги до інших суддів, є необґрунтованим.

Таким чином, приходжу до висновку, що скарга не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді та посилання на фактичні дані щодо дисциплінарного проступку судді.

Згідно з пунктом 2 та 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скажнику, якщо вона не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді та не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

Відповідно до положень пункту 12.5 Регламенту Вищої ради правосуддя з підстав, передбачених пунктами 1-5 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», член Дисциплінарної палати – доповідач постановляє ухвалу про залишення скарги без розгляду, копія якої разом із скаргою направляється скажнику.

Керуючись статтями 43, 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», пунктом 12.5 Регламенту Вищої ради правосуддя, член Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя,

ухвалив:

дисциплінарну скаргу Поповича Ростислава Ігоровича стосовно судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Бевзенка Володимира Михайловича залишити без розгляду та повернути скажнику.

Ухвала оскарженню не підлягає.

**Член Другої Дисциплінарної
палати Вищої ради правосуддя**

І.А. Артеменко